

ubtrykt paa en heldigere Maade. Jeg maa dog derfra gjøre en Undtagelse, idet det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville) har stillet et formeligt Forslag til en Redactionsforandring. Det ærede Medlem har meent, at man ved den Maade, hvorpaa 1ste Linie i 2det Stykke er affattet, skulde have opgivet Noget af den Ret, der efter Grundloven tilkommer Thinget til at indvirke paa Regeringens Beslutning. Forslagsstillerne have ikke nærret den samme Frygt som det ærede Medlem. Vi dele det ærede Medlems Opfattelse af Thingets constitutionelle Stilling i denne Henseende, men vi troe, at enten man siger, at det er Kongens ubelukkende Ret, eller at det er Kongens Ret, falder det i nærværende Tilfælde ud til det Samme. Vi have derhos anseet det for mindre heldigt i en Adresse som den foreliggende at henvise til Paragrapher; dette synes os ikke at passe med den øvrige Tone i Adressen. Vi kunne derfor ikke ansee det for nødvendigt at vedtage Endringsforslaget, idet vi iøvrigt ganske henstille til Thinget, om det vil finde den Affattelse bedre, som det ærede Medlem har foreslaaet. I nær Forbindelse hermed staaer en Bemærkning, som først er fremsat af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgfreds (Nosenørn) og derefter gjentagen idag af det ærede Medlem fra Færøerne (Lundbahl), nemlig den, at Thinget skulde begaae et Overgreb ved at begive sig ind i den Sphære, der her tilraades, at foreslaae Hs. Majestæt at bruge sin grundlovmæssige Myndighed paa en vis bestemt Maade. Her er det mig fuldkommen klart, at de, der have fremsat denne Tanke, have fuldstændig Uret. Man maa vel lægge Mærke til den Forskjel, Grundloven gjør imellem de Tilfælde, hvor Thinget har besluttende Myndighed, og dem, hvor det ikke har en saadan. Hvor Thinget har en besluttende Myndighed, gjør det den gjældende gennem forskellige Afstemninger over forelagte Forslag, men hvor det ikke har en besluttende Myndighed, anviser Grundloven Formen. Medens det saaledes f. Ex. ikke er Thingets Ret at udøve nogen directe Indflydelse paa Administrationen, anviser Grundloven alligevel Thinget en Form, hvorunder det kan gjøre en vis Indflydelse gjældende, nemlig Interpellatio-

nen, og i andre Tilfælde, hvor denne Form ikke er anvendelig, anviser Grundloven Thinget at kunne benytte Adressens Form. Thi hvad er ellers Meningen af, at Thinget har Ret til at indgive Adresser? Meningen deraf er jo netop den, at der er givet Thinget Afgang til at udøve en vis Indflydelse paa Hans Majestæt Kongens Beslutning i de Tilfælde, hvor Thinget ikke kan deeltage i denne. Naar der staaer i Grundloven, at Kongen erklærer Krig og slutter Fred, saa er dette ganske vist Noget, der er indbefattet under Kongens Myndighed, men der er dog vist Ingen, der vilde falde paa, at Thinget skulde overskride sin Myndighed ved i en allerunderdanigst Adresse at henvende sig til Kongen med Begjæring om at slutte Fred eller at udlade det. Det er netop, fordi Grundloven har villet sikkre Thinget en vis Art Indflydelse indenfor visse Grændser paa Anliggender, der ikke ligefrem ere lagte under dets Afgjørelse, det er netop derfor, at Grundloven har givet Thinget Ret til at indgive Adresser. Det er ligeledes vist, at Kongen udnævner Ministrene, men det er dog mange Gange erkjendt, at dersom Thinget, hvad der ikke har været Anledning til, vilde indgive en Adresse, hvori det bad Kongen om at forandre et Ministerium, vilde dette ikke kunne siges at være Noget, der var i Strid med, hvad der efter Grundloven tilkommer Kongen. Jeg troer derfor, at de Herrer, der mene, at der ved dette Forslag skulde være steet et Overgreb, have megen Uret. Jeg anseer nærværende Form netop for at være den, som Grundloven har anvist for saadanne Tilfælde som dette. — Nu er det dernæst af et æret Medlem anført, at det skulde være urigtigt at udtale en Anskuelse som den, der gaaer igjennem denne Adresse, naar der ikke var fuld Enighed i Thinget. Dette, maa jeg tilstaae, kan jeg ikke indsee, thi det er jo interstedes i Adressen sagt, at det skulde være en eenstemmig Anskuelse, der udtales. En saadan Adresse maa antages at udtale Fleertallets Mening, og naar den indgives, kan der ikke paa nogen Maade siges Andet, end at hvor der tales om „vor Mening“, om „vor Anskuelse“, maa der altid derved forståes Fleertallets. — Endelig har man meent, at det var Kongen og Regeringen fuldt bekjendt, hvilken Anskuelse der her